

Star Beach

TINY FISSCHER

Star
Beach



CITYGIRLS MET VAKANTIE

moon

Lees ook de andere boeken van Tiny Fisscher:

Ontdekt!

Beroemd!

Showtime!

Covergirl

That's it!

Eerste druk, 2007

Tweede druk, 2009

Derde druk, 2011

© 2007, 2011 Tiny Fisscher en Moon, Amsterdam

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagbeeld Getty Images

Zetwerk ZetSpiegel, Best

www.moonuitgevers.nl

www.tinyfisscher.nl

ISBN 978 90 488 1049 9

NUR 284

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv



*Life is everything: black and white, darkness and light,
noise and quiet, left and right, day and night...
and all that lies between...*

*Dank aan Dorith en Lotte voor de avonturen die zij
beleefden en die de basis vormden voor dit boek.*

Naar Kreta

‘Toch vind ik dit hotel nog het vetst,’ zei Sue, terwijl ze met haar wijsvinger tegen het beeldscherm prikte.

‘En het zwembad ook,’ zei Tess er met een verlekkerde blik achteraan. De foto van het sprookjesachtig verlichte zwembad bij nacht deed haar acuut wegzwijmelen.

De twee vriendinnen zaten al middagenlang achter de computer. Ze hadden al heel wat sites bekeken, maar op deze kwamen ze telkens opnieuw terecht. In het begin had Tess getwijfeld. Ze was misschien liever nog een keer naar Spanje gegaan. Maar Sue had eigenlijk wel gelijk: je moest nooit proberen iets over te doen, dat kon alleen maar tegenvallen.

‘Zo dames, al wat besloten?’ vroeg René, de vader van Tess. Met een kop dampende koffie in zijn handen kwam hij de woonkamer binnenlopen en bekeek de foto’s op het beeldscherm van de laptop. ‘Wat een dump. Ga toch lekker kamperen. Wat moeten meiden van jullie leeftijd nou in een hotel?’

‘Wat maakt leeftijd uit?’ protesteerde Tess. ‘En ik heb met jou al vaak genoeg gekampeerd, ik wil nou wel eens wat anders.’

Schouderophalend liep René de kamer weer uit. ‘Het is jullie vakantie, zelf weten.’

‘Inderdaad ja, zelf weten,’ zei Tess. Ze klikte opnieuw de prijslijst aan en zuchtte. ‘Wel veel geld...’

‘Nou, ik vind het nog wel meevallen,’ reageerde Sue. ‘Vorig jaar waren we niet eens zoveel minder kwijt.’

‘Echt wel! Dat van vorig jaar was minstens tweehonderd euro goedkoper.’

‘Toen zaten we dan ook in een appartement dat we met vier anderen moesten delen en waar de wc-pot half loszat en waar we niet één keer warm hebben gedoucht.’

‘Maar het was wél leuk...’ mijmerde Tess. Ze waren met een jongerenreis naar Spanje geweest. Twee weken lang hadden ze feestgevierd. Er waren wel twee reisleiders bij geweest, maar dat kon je nauwelijks leiding noemen. Zij hadden net zo hard meegefeest als de groep jongeren die ze onder hun hoede hadden.

‘Zullen we anders tóch nog een keer naar Spanje gaan?’ deed Tess een laatste, zwakke poging.

‘Nee,’ reageerde Sue beslist. ‘We hadden besloten dat we ergens anders naartoe wilden, nou, dan doen we dat dus ook.’

Tess keek nog eens naar de site van het meest betaalbare en op het oog best aantrekkelijke hotel in Malia op Kreta. Het zag er wel verleidelijk uit allemaal... Ze gaf zich gewonnen. ‘Oké,’ zei ze. ‘Dan moet ik nog maar wat extra oppassen.’

‘Cool!’ zei Sue, terwijl ze meteen ‘Boeken’ aanklikte. ‘Maar je vader lapt toch ook wel wat bij?’

Tess haalde haar schouders op. ‘Dat weet ik nog niet. Hij verdient niet zoveel als jouw ouders, weet je.’

Sues ouders waren allebei advocaat en werkten fulltime. Sue en haar broertje David kwamen qua geld en spullen dan ook niks tekort. Tess en haar oudere zus – die al op zichzelf woonde – ook niet echt, maar bij hen thuis kwam er maar één salaris binnen. De moeder van Tess was tien jaar geleden overleden. Haar vader had zijn twee dochters alleen opge-

voed en werkte thuis als vertaler. Sinds een jaar had hij een nieuwe vriendin, Jenny, met wie hij een lat-relatie had en met wie Tess het gelukkig goed kon vinden.

‘En? Al wat besloten?’ vroeg René, die weer binnen kwam drentelen.

‘Nou, als jij me sponsort, kunnen we nu boeken,’ probeerde Tess.

René schoot in de lach. ‘Ik sponsor natuurlijk geen zestienjarige die met haar luie kont in een vliegtuigstoel gaat zitten, dat snap je zeker wel.’

‘Alsof achttien uur in een bus leuk is!’ protesteerde Tess.

René haalde zijn schouders op. ‘Je kunt ook naar Terschelling, daar kun je op de fiets naartoe.’

‘En dat zegt iemand die de auto bijna nog pakt als hij naar de bakker moet,’ schamperde Tess. ‘En trouwens, jij gaat toch ook naar Kreta?’

‘Inderdaad,’ zei René. ‘En dat betaal ik dan ook helemaal zelf.’

Tess wilde daar net iets op terugzeggen, toen hij achter haar kwam staan en haar een zoen op haar kruin gaf. ‘Natuurlijk betaal ik wel een beetje mee. Ik zit je te stangen, dat weet je toch.’

‘Ja, dat weet ik,’ zei Tess. ‘En ook dat je straks het grapje gaat maken of ik genoeg heb aan twee euro.’

René lachte. ‘Ik wilde net drie euro voorstellen, heb ik even mazzel. Wil je het cash of op je bankrekening?’

Hij liep naar de boekenkast, vond al snel wat hij zocht en liet de meisjes weer alleen.

Sue keek hem grinnikend na. ‘Jij kunt soms zeuren over je vader, maar ik vind hem leuk. Ik moet altijd om hem lachen.’

‘Hij heeft wel humor, ja,’ zei Tess. ‘Maar soms wou ik dat

hij net als jouw vader buiten de deur werkte. Een vader die zijn werk aan huis heeft, is ook niet alles, hoor.’

‘Een vader die altijd weg is ook niet,’ vond Sue. ‘Ik zou het juist gezellig vinden als mijn ouders wat vaker thuis waren. David en ik zijn altijd alleen, dat gaat ook vervelen.’

‘Zou jij je vader de hele dag over de vloer willen hebben dan?’ vroeg Tess.

Sue grinnikte. ‘Nee, dat ook weer niet. Maar wel wat vaker dan nu. Dan kon hij tenminste zien dat ik geen kleuter meer ben en dan zou hij me misschien ook niet zo behandelen.’

Sues vader, van geboorte een Engelsman, woonde al meer dan twintig jaar in Nederland, maar de sporen van zijn eigen opvoeding waren nog niet bepaald uitgewist. Hij had zijn middelbare schooljaren doorgebracht op een strenge kostschool en hoewel hij dat afschuwelijk had gevonden, vond hij het nu moeilijk om zijn eigen kinderen lossier op te voeden. Sue had het aan haar moeder te danken dat Tess en zij nu een reis zaten uit te zoeken. Als het aan haar vader zou liggen, zou ze op haar twintigste nóg in Drenthe naar ponykamp gaan.

‘John, laat die meiden toch,’ had Eva, Sues moeder, gezegd. ‘Ze zijn geen twaalf meer.’

‘Alsof zestien oud genoeg is om alleen op vakantie te gaan,’ had John gemopperd. ‘Vroeger deed je dat pas als je minstens achttien was.’

‘Vroeger is verleden tijd,’ had Eva gezegd. ‘En trouwens, ik woonde toen ik zo oud was al hoog en breed op mezelf.’

‘Eva, *my dear*,’ had John gezegd. ‘Dat was omdat je op je vijftiende al van huis was weggelopen...’

Na een hoop heen-en-weergepraat had Eva John zover gekregen dat hij toestemde. ‘Maar wel binnen Europa,’ zei hij. ‘En geen kilometer verder.’

‘Kreta!’ riep Eva meteen, om haar man op de kast te jagen. ‘Het uiterste puntje van Europa. Verder kun je bijna niet.’

Urenlang hadden de meiden hun ogen stuk zitten turen om een reis te vinden die hun allebei beviel. Naast Kreta was ook Portugal voorbijgekomen, en Italië en Malta, maar uiteindelijk leek Kreta hun allebei verreweg het leukst. Als haar vader daar niet in dezelfde periode zou zitten, zou Tess waarschijnlijk geen moment hebben getwijfeld. Maar om hem ook in de vakantie nog tegen te moeten komen...

‘Want als jullie daarheen gaan, komen we jullie natuurlijk wel opzoeken,’ had René bij wijze van grapje gezegd. ‘Even checken of jullie je wel aan de regels houden.’

‘En wat voor regels had je in gedachten?’ had Tess gereageerd.

‘Tien uur naar bed, geen geflikflooi met jongens, geen druppel drank en niet op een scooter.’

‘Jongens? Gatver, ik moet er niet aan denken,’ had Tess gezegd.

Misschien wel door haar vaders verhaal over Malia, dat volgens hem zo ongeveer het dieptepunt van heel Kreta was en waar hij zelf met geen stok naartoe zou zijn te slaan, was Tess nieuwsgierig geworden. Nu ze voor de zoveelste keer op deze site terechtkwamen, wilde ze niet langer twijfelen.

Ze gingen boeken, nu.

Na een laatste check of ze het benodigde bedrag konden ophoesten, vulden ze hun gegevens in.

‘Zeker weten?’ vroeg Sue toen ze klaar waren om op ‘Verzenden’ te drukken.

Tess legde haar hand op die van Sue en samen drukten ze de muisknop in.

‘Zeker weten,’ zei ze.

2

‘Shit, dat zag er op de foto’s allemaal heel anders uit!’ riep Sue.

Het zwembad dat op de internetsite zo’n droom had geleden, bleek in het vroege avondlicht een stuk kleiner en bepaald niet sprookjesachtig. En hun balkon keek ook niet uit op de zee, zoals was beloofd, maar op een kleine binnentuin. Daar stonden wel een paar mooie palmbomen in, maar toch.

‘En wat is dit voor een hok?’ Tess duwde de badkamerdeur open en trof op een oppervlakte van nog geen twee vierkante meter een douchebak, een wc en een wastafel aan.

‘Zonder douchegordijn,’ viel Sue meteen op.

‘Daar had René me al voor gewaarschuwd,’ zei Tess. ‘Als je een douche neemt, wordt meteen de wc kletsnat.’

‘Eerst plassen, dan wassen,’ merkte Sue droogjes op.

Tess schoot in de lach en plofte op het bed neer. Ze sprong meteen weer op. ‘Jemig, de veren schieten in je billen!’

Sue ging op het andere bed zitten. Ze zakte er meteen zo diep in weg dat ze bijna niet meer overeind kon komen. ‘Maar de luchtbedden in die tenten in Frankrijk waren erger,’ probeerde ze de boel te vergoelijken. Ze doelde op hun kampeervakantie daar, in de zomer voorafgaand aan hun Spanje-avontuur.

‘Ja, duh, die waren half lek.’ Tess strekte zich op het bed uit.

‘Thuis heb ik zo’n lekker bed. Waarom gaan mensen eigenlijk met vakantie?’

‘Nou, ik voor zon, zee, strand en lekkere jongens,’ reageerde Sue.

‘Van de eerste drie ben je hier verzekerd,’ zei Tess, terwijl ze van het bed af stapte. ‘Voor het laatste zullen we goed om ons heen moeten kijken.’ Ze pakte haar tas en deed de kamerdeur open. ‘Volgens mij gaan we hier vette lol hebben.’

‘Zeker weten,’ zei Sue. ‘En zo niet, dan doen we gewoon alsof.’

Ze liepen de trap af naar de hotellobby. Gelukkig sliepen ze op de eerste verdieping, dus waren ze niet afhankelijk van de lift.

‘Kalispera,’ groette de jongen achter de balie hen. Daarnet, toen ze aankwamen, had hij hier nog niet gezeten. Er was vast wisseling van dienst geweest. Hij was zo’n typisch Griekse jongen, met stevig donker haar, bruine ogen met dichte wimpers en een lichtgebruinde huid.

‘Jouw type?’ vroeg Sue.

‘Te jong,’ stelde Tess meteen vast, die als regel had om nooit verliefd te worden op jongens onder de twintig.

‘Deze is écht wel boven de twintig, hoor,’ protesteerde Sue.

‘In dat geval is het niet mijn type. Hij heeft een rare neus.’

‘Wat is er mis met zijn neus?’

‘Te Grieks.’ Tess liep naar de balie en gaf de jongen hun kamersleutel. ‘Parakalò.’

‘Wat betekent dat nou weer?’ vroeg Sue.

‘Alsjeblieft,’ antwoordde Tess, die een paar woorden Grieks van René had geleerd.

‘En wat is dank je wel?’

‘Efgaristò,’ zei de jongen, alsof hij haar vraag had begrepen. Hij draaide zijn bureaustoel een slag en hing de sleutel aan een van de vele haakjes aan de muur achter zich.

‘Pfff, wat een moeilijke taal, ik praat wel Engels met ze,’ zei Sue.

‘Of Nederlands, dat kan ook,’ zei de jongen, terwijl hij zich weer terugdraaide.

‘Ah!’ riep Sue uit, terwijl ze een hand voor haar mond sloeg.

Tess kreeg een kleur als een boei. Ondanks haar bruine haar had ze een lichte huid en werd ze snel rood. Ze haatte dat. Toch weerhield het haar er niet van om als het zo uitkwam een grote mond op te zetten. Bij de leraren op school stond ze bekend als ‘die brutale brunette’. Sommige leraren vonden dat trouwens wel leuk, want naast haar grote mond had ze ook een goed gevoel voor humor.

‘En je heet zeker Dirk-Jan?’ vroeg ze gevat, terwijl ze het zui-delijke uiterlijk van de jongen nog eens goed in zich opnam.

Hij schoot in de lach. ‘Nou, nee,’ zei hij. ‘Ik heb zo’n ty-pisch Griekse naam waarvan er dertien in een dozijn gaan.’ Hij grijnsde. ‘En ook zo’n neus, trouwens.’ Hij stak zijn hand uit en stelde zichzelf voor. ‘Nikos. En neem in zo’n toe-ristenoord als dit dus nooit aan dat niemand je verstaat, want ik spreek Nederlands, Engels, Duits én Grieks.’

‘Toe maar, een talenwondertje!’ riep Tess, terwijl ze zijn hand schudde. ‘Ik ben Tess en dit is mijn vriendin Sue.’ Ze keek hem brutaal aan. ‘En? Bén je te jong voor mij?’

Sue lachte. Ze kende Tess al sinds de brugklas, maar het verbaasde haar nog altijd hoe direct haar vriendin kon zijn.

‘Wat denk je zelf?’ vroeg Nikos. Hij stond op. Achter de balie had hij vrij klein geleken, maar hij had blijkbaar lange benen en stak met kop en schouders boven hen uit.

Tess haalde haar schouders op. ‘Geen idee. Je zou achttien kunnen zijn, maar ook tweeëntwintig.’

Nikos ging weer zitten. ‘Voor jou een jaar te laat geboren,’ bekende hij.

‘O?’ zei Sue. ‘Hoe kom jij op je negentiende aan zo’n vet baantje in een Grieks hotel?’

‘Ten eerste is het geen vet baantje,’ verbeterde hij haar. ‘Maar verder is het niet zo moeilijk voor mij om hier aan werk te komen. Zeker niet als je een toeristenopleiding doet, Griekse ouders hebt en je halve familie in Malia woont.’

‘En neem je wel eens hotelgasten mee uit?’ vroeg Tess met een verleidelijke glimlach. ‘Of moeten we ons beperken tot de Griekse jongens die niet goed hebben opgelet op school en geen Engels spreken?’

‘Nou, de Engelse woorden die ze nodig hebben om meisjes te versieren kennen ze wel, hoor,’ zei Nikos. ‘Maar verder kun je kiezen uit’ – en hij telde op zijn vingers – ‘Britten, Nederlanders, Duitsers, Fransen, Italianen en wat verdwaalde Australiërs en Amerikanen. Je hebt het dus voor het uitzoeken.’ Hij haalde een hand door zijn haar. ‘Maar toch vooral veel Nederlanders en Engelsen,’ voegde hij er met een zucht aan toe, alsof hij daar zelf niet erg enthousiast over was.

‘Veel drónken Engelsen,’ verduidelijkte Sue, die van haar vader nogal wat waarschuwingen had gekregen over de drinkgewoontes van Britse jongeren.

‘Helaas wel...’ beaamde Nikos.

‘En valt er verder nog iets te beleven hier?’ vroeg Tess, die ineens weer begon te twijfelen of ze er wel goed aan had gedaan om Kreta als vakantiebestemming te kiezen.

Nikos keek haar grijnzend aan. ‘Zat,’ antwoordde hij. ‘Meer dan je lief is.’